Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 33. Pris 15 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Jægerens Æventyr. — Lige for Lige. — Et Billede fra Svejts. — Venvedtræet. — Anna og Duen. | Af P. Hansen Sønderkøge

Med 10 Billeder.

Kjøbenhavn.
A. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1882.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, indeholdende Fortællinger, Digte og oplysende Skildringer af Natur og Folkeliv.

Nr. 1. 12 Fortællinger af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Ø.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel. M. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. N. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse.** — **Et Væddeløb.** — **Nisserne i Bjergby Bakke** af Em. Henningsen. M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv. M. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Endsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom.** Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter.** — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed, fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret.** Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geonchino.** Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut.** Med 16 Billeder. 10 Øre.

Jægerens Æventyr.

En tidlig Sommermorgen tog Jægeren sin Bøsse paa Nakken, tændte sin Pibe og gik, fulgt af sin Hund, ud i den grønne Skov. Det lystige Dyr travede omkring gjennem Buske og Græs og kom en Gang imellem tilbage, drivvaad af Dug, stillede sig foran sin Herre med logrende Hale og begyndte derpaa en ny Fart. Pludselig hørte Jægeren Hundens lydelige Gøen et Stykke fremme i Skoven; han paaskyndede sine Skridt, og da han kom til Stedet, stod en gammel, krumbøjet Kvinde for ham; hende var det, Hunden vilde formene at komme frem.

„Kald din Hund tilbage!" sagde hun, „den æder mig jo!"

„Diana! Vil du komme her," raabte Jægeren haardt, og strax krøb den med sænket Hale hen for hans Fødder; derpaa sagde han muntert: „Naa, det er jer, gamle Else! I har været ude at samle Urter, ser jeg; hvilken Krydderdrik skal I koge af

dem til at forgive Folk med!" Det blev sagt i Spøg, for han var et lystigt Sind, og han mente intet ondt dermed.

„Herre Gud," sagde hun, „misunder du mig nu det Par Skillinger, jeg kan tjene!"

„Nej, saamænd, gjør jeg ikke, Else!" svarede Jægeren; „var jeg rig, sparkede jeg jeres gamle Rønne om og byggede jer et Hus af Sølv med Dør af Guld og Vinduer af Diamanter, og I skulde leve som en Prinsesse!"

„Lidt mindre kunde nok gjøre det," sagde Else; „men for den Sags Skyld vilde jeg ønske dig rig for at se, om du er bedre end alle de andre; jeg tænker lige paa, hvad man siger om store Ord og fedt Flesk."

„Det sidder ikke fast i Halsen, mener I," sagde Jægeren; „men jeg lover ikke mere, end jeg vil holde. Bliver jeg rig, saa kom til mig! Ja, bliver jeg Konge, skal I faa en Prins og det halve af Kongeriget, saaledes gaar det jo i Æventyrene; hvad siger I til det?"

„Ha ha!" lo gamle Else, „jo, vi skulde træde en Dans paa Slottet, han og jeg, det kan nok hænde sig! Men glem det nu ikke, min Søn!"

Dermed skiltes de ad. Jægeren havde talt i Spøg, dog det var virkelig hans Hjærtens Mening, han syntes, at det maatte være en stor Glæde at kunne hjælpe den gamle Kvinde, saa hun kunde leve sorgfrit i sin høje Alderdom; men han var jo ikke rig, og saa var de Tanker ude af hans Sind.

Solen steg højere og højere op, og Duggen svandt, da var Jægeren kommen til Udkanten af Skoven; der satte han sig paa Skrænten og delte sin Frokost med Diana. Nedenfor strakte sig en vid Eng, hvorigjennem en lille Aa snoede sig; dens Løb var betegnet ved høje Rør og Siv og hist og her ved nogle buskagtige Elletræer. Langt ovre bag den tætte Elmealle tittede Herregaardens Spir og røde Gavle frem. Det var som ved en pludselig Indskydelse, at Jægeren sagde halv højt, i det han fik Øje paa Gaarden:

„Jeg vilde ønske, jeg var i Grevens Sted!"

Maaske er nogle Øjeblikke i et Menneskes Liv lykkeligere end andre, og dette Ønske blev da

udtalt i et saadant; thi næppe var Ordene sagde, før han sad i Grevens Spisestue ved Frokostbordet; han strakte magelig Benene fra sig, og hans Ansigt bar Præg af Kjedsommelighed, han havde slet ingen Appetit; Hunden laa ved hans Stol og gad ikke gnave de Ben, der var kastede til den.

Da gik Døren op, og gamle Else traadte ind, krumbøjet og støttende sig paa sin Stok.

„Jeg har taget mig den Frihed," sagde hun, „at henvende mig til Dem, Hr. Greve, om en lille Understøttelse; jeg er gammel nu, kan ikke arbejde og har vel ikke lang Tid tilbage!"

Hans Ansigt antog et fortrædeligt Udtryk ved Synet af den gamle Kvinde og ved at høre hendes Bøn. „Har I henvendt jer til Fattigvæsenet?" spurgte han.

Nej, det havde hun ikke og vilde det saa nødig.

„Da er det dog bedst, min gode Kone, at I gjør det alligevel!" sagde han. „Skulde jeg hjælpe alle, som kommer her, fik jeg nok at gjøre!" Med en Haandbevægelse gav han hende til Kjende, at han var træt af at tale, og at hun skulde gaa; hun kastede et langt, stikkende Blik paa ham, i det hun gik ud af Døren.

Han rejste sig ærgerlig op, gik et Par Gange frem og tilbage i Stuen og kastede sig derpaa i en magelig Lænestol.

„Dersom jeg var Konge i Landet," udbrød han, „havde jeg for længe siden opført en Bygning til at putte alle Tiggere i; thi først da kunde man sige, man havde Ro og Landefred. Ja, jeg vilde ønske, jeg var Konge!"

Det var igjen i et lykkeligt Øjeblik, han ønskede, og Ønsket var opfyldt i samme Nu; han var Konge.

Med sex snehvide Heste for sin kongelige Karet kjørte han ud. Han kjørte tæt forbi den store Bygning, han havde ladet opføre, der skulde huse alle Tiggere; den lignede et Fængsel, og det var den ogsaa snarere end noget andet. Ret som Kongen var ud for Porten, blev en gammel Kvinde ført der ind. Hun vendte sig om og saa med et forunderligt Blik paa ham; det var, som Heste og Vogn derved blev tryllede fast til Jorden, og han selv blev ganske uhyggelig til Mode.

„God Dag, min smukke Jæger!" raabte Kvinden, det var ingen anden end gamle Else; „nu er du jo Konge, skal jeg nu føres hen til Sølvhuset med Gulddøren og Diamantvinduerne? eller skal jeg have Prinsen og det halve Kongerige? ha ha!" lo hun derpaa, og aldrig havde han hørt en saadan Latter; den suste ham om Ørene som Stormen, naar den griber i Trætoppene, og et tusendtunget Ekko gjentager den. Det var, som alt omkring ham hvirvledes bort, det sortnede for hans Øjne et Øjeblik, og i næste Nu stod han igjen som Jæger lige over for gamle Else i Skoven.

Det forekom ham, at det hele havde været en Drøm, og han syntes at læse i hendes Ansigt, at hun kjendte den til Punkt og Prikke.

„Nu har jeg set ind i dit Hjærte, min Søn!" sagde hun, „du er Mage til hele Resten! Men ønsk aldrig, at du maa blive rig — du er et meget bedre Menneske, saa fattig du er!"

Jægeren vendte hende Ryggen, han var ikke i godt Humør; ja, det var, som selv hans Hund skammede sig.

Lige for Lige.

En Prøverytter til Kroen kom
og satte sig ud i den lille Have,
og da han nu havde en sulten Mave,
han kaldte paa Værten og bad ham om
lidt Smørrebrød og et lille Glas Rom
samt føjede til, som var han en Pave:
„Men Maden ikke af den Slags, som
I Kromænd plejer til Bønder at lave,
hvis jeg skal spise den, spar da paa Snavs!“
Da bukkede Værten ydmyg og tavs
og fjærnede sig som en lydig Slave.
Den fremmede tænkte og knejsede kjækt:
„En saadan Tølper maa læres Respekt,
jeg tror nok, han følte, jeg kunde ham ave!“
Kort efter han fik sin Snaps og sin Mad,
og alt gik herligt, saa længe han spiste;
men da han var færdig og rejste sig — hvad
gik der dog af Hunden, som tæt ved sad,
den knurred og gøede og Tænder viste.
For nu det glubende Dyr at formilde
han et Stykke Brød den række vilde;
men rasende for det imod ham hen
og tav først, da han sig satte igjen.
Da kom just Værten tilpas ud i Haven.
„Hej!“ raabte den rejsende, nu var han gnaven,

„hvad fejler Bæstet, hvad gaar der af Hunden?
jeg byder den Æde — den snærrer og go'r".
Da svarede Værten og bukked som før:
„Ja ønsker Herren at vide Grunden,
saa er det fordi, at tit det hændte,
naar Gjæsterne sad her ude og drak,
at mangen en Stymper listelig stak
ud gjennem Havelaagen og rendte
bort uden en Gang at sige Tak.
Men da jeg nu altid foretrak
at have saa lidt som muligt »in mente«

saa har jeg dresseret min Hund „Kosak",
til at passe paa alt lumpent Pak,
af hvem jeg saadanne Streger kan vente.
Og Hunden er udmærket, som De saa,
til denne sin Gjerning, saa klog og forsigtig".
— Det smagte Prøverytteren paa,
og da han laved sig til for at gaa,
han var lidt muggen, men ikke saa vigtig.

Et Billede fra Svejts.

Højt oppe paa Alperne, paa de Græsgange, som vrages af Kvæget, gik en lille Dreng og vogtede Geder. Han hed Jakob og var kun elleve Aar gammel, men han var allerede fader- og moderløs. Moderen havde han først mistet, i det en Lavine havde omstyrtet deres lille Træhytte, en Gang hun var alene hjemme, og begravet hende under Ruinerne. Aaret efter styrtede Faderen, der var Fører for de rejsende, ned fra Mont Rosa, som han tillige med nogle Englændere havde besteget. Saaledes var det gaaet til, at stakkels Jakob var ene i Verden,

og disse sørgelige Omstændigheder havde vel bevirket, at der var en Alvor i hans Sind, som kun lidet stemmede overens med hans Alder. For at slippe for at forsørge Drengen og for tidlig at vænne ham til selv at tjene sit Brød havde Sognet skaffet ham Tjeneste hos en Bonde som Gededreng. Hver Morgen, naar det gryede ad

Dag, drev han sin Hjord op paa Fjældet; han var da ganske overladt til sig selv den hele Dag, og lidt tørt Brød med Ost til var hans tarvelige Kost. Men hvor var der ikke dejligt der oppe! Naar blot Gederne vilde græsse roligt paa de jævne Skraaninger og ikke forvilde sig ud paa smalle Affatser, hvorfra han med stor Møje maatte

hente dem tilbage, saa syntes han, han havde det som en Konge. Alperoser og andre dejlige Blomster, som ikke kan trives i Lavlandet, vrimlede her af; men de sjældneste voxede paa de farligste Steder, dem maatte han ogsaa have, og naar han da saa enkelte fremmede nede fra Badestedet begive sig op paa Fjældet, op paa hans Enemærker, da plukkede han hele Haandfulde, som han rakte dem, i det han høflig tog Hatten af.

„Bliver du ikke svimmel, naar du saaledes klatrer omkring paa Klipperne?“ spurgte en Dag nogle unge Damer, som dristig havde vovet sig der op.

„Nej!“ sagde Drengen, „jeg har drukket Gedemælk fra jeg var ganske lille, saa faar man Gedeblod i sig og bliver aldrig svimmel.“

Nu viste han dem den lille Klippehule, hvor han søgte Ly i daarligt Vejr, han fortalte dem om sine Forældre, og de hørte saa deltagende paa ham, at han et Øjeblik følte sig saa forladt og ene, da de igjen var borte. Han stod længe hensunken i Tanker og saa ned efter dem, saa langt han kunde øjne dem. Sin Hat havde han kastet fra sig, men da han nu atter vilde tage den op, laa der to store blanke Sølvmønter deri. Aldrig i sine Dage havde han ejet saa mange Penge, og i den første Henrykkelse over at besidde en saa stor Sum gjennemkrydsedes hans Hoved af Tusende Planer for dens Anvendelse.

„Nej, jeg vil gjemme dem!“ sagde han roligere ved sig selv, „saa finder jeg nok en Gang paa noget rigtig nyttigt at bruge dem til.“ Og han stak dem derpaa ind i en lille Revne i sin Hule

og tilstoppede Aabningen med Mos. Han havde lige endt dette Stykke Arbejde og var igjen kommen ud for at mønstre sin Hjord, da han saa en frygtelig Ørn svæve i Luften og pludselig slaa ned paa et af de unge Kid. Som et Lyn fløj han det til Hjælp og drev Rovfuglen, der blev aldeles forvirret ved saaledes at blive overrumplet, ind i Fyrreskoven, hvor den indvikledes i nogle Brombærranker, og nu hamrede han løs paa den med sin Stok, til den farlige Fjende var dræbt. — Lykken syntes ret den Dag at være ham gunstig. Da han om Aftenen drev Gederne ned mod Gaarden i Dalen, mødte han en rejsende, en af disse Englændere, som støver Alverden omkring for at øde deres Penge. Den sjældne Fugl blev set, beundret og betalt Drengen med en ti Gange større Sum, end den var værd; den skulde udstoppes og sendes til Musæet. Men Dagen efter syntes Drengen, at hans Skatkammer var saa righoldigt som en Konges.

Naa, nu gik Dagene, den ene efter den anden, der var ingen Afvexling i Drengens Liv. Vejret blev raat og koldt, det lakkede ad Efteraaret.

En Aften, efter at Jakob havde ført Gederne hjem, fandt han sin Husbond ualmindelig opbragt. Røgteren, som passede Kvæget paa de lavere Græsgange, havde været skjødesløs, og en af de bedste unge Køer var styrtet ned af en Skraaning og havde slaaet sig ihjel; kun Huden og lidt af Kjødet havde Værdi. Røgteren skulde derfor erstatte Tabet.

Da Jakob var kommen i Seng, laa han

længe og tænkte paa det skete Uheld. Røgteren havde rigtignok aldrig været god imod ham, havde altid været ham paa Nakken og knubsede ham, naar han saa Lejlighed dertil; men Jakob vidste, at han var fattig, og nu skulde oven i Kjøbet hans Løn afkortes; det gjorde Drengen saa ondt for ham, at han slet ikke kunde falde i Søvn.

„Jeg vil give ham alle Pengene,“ tænkte Jakob, „hvad skal jeg selv bruge dem til? Maaske han saa bliver lidt venligere imod mig.“ Og lydløst stod han op af Sengen, listede sig ud af Kammeret og steg i den kolde, maaneklare Nat til Fjælds.

Det kunde vel være ved Midnatstid, da der blev banket sagte paa Røgterens Dør, og Jakobs Stemme hviskede uden for: „Mikael, luk lidt op, jeg vil tale med dig!“

„Hvad vil du her, Dreng? Gaa i Seng med dig!“ snærrede Røgteren, ærgerlig over at blive vækket. „Pak dig, eller jeg skal komme og hjælpe dig afsted!“

„Mikael!“ sagde Drengen igjen, som havde han ikke hørt Røgterens Trusel, „jeg vilde gjærne give dig nogle Penge.“

Da kom Mikael paa Benene og lukkede Jakob op.

„Tror du, det er nok til at betale Koen med?“ spurgte han, i det han rakte Røgteren de blanke Sølvpenge.

Han vidste næsten ikke, hvorledes Mikael tog imod dem, eller hvad han sagde; men han syntes dog, da han igjen lagde sig i sin Seng, at Røgteren

nok kunde have sagt ham Tak og ikke behøvet næsten at puffe ham ud af Døren.

Om Morgenen, da Jakob igjen skulde afsted med Gederne, blev han kaldt ind til Husbonden; det var en usædvanlig Begivenhed. Manden gik lige til Sagen, og i det han lagde sin Haand paa Drengens Skulder, sagde han: „Hør, Jakob, hvorledes er du kommen ærligt til de mange Penge, du gav Mikael. Han siger, at du kom aandeløs og forpustet i Nat og bragte ham dem; og han paastaar, at Folkene oppe i Sæterhusene i lang Tid har savnet Penge, som var gjemte i deres Klæder. De har ikke villet tale derom for ikke at kaste Mistanke paa nogen. Jeg siger ikke, at du er Tyven, sig mig derfor ærligt, hvorledes du er kommen til Pengene."

Den stakkels Dreng blev aldeles overvældet. Det er haardt, naar en god Vilje bliver saa miskjendt og mistænkeliggjort. Graaden kvalte hans Stemme, han stod og krammede sin Hat og tørrede med den Taarerne af Kinderne. Hans Blik faldt i det samme ud gjennem Vinduet; der stod Mikael ude og fortalte aabenbart paa sin Maade hele Begivenheden til Karle og Piger. Da for Blodet ham til Kinderne af Harme over at blive kaldt en Tyv af den, han vilde gjøre godt; han tørrede sine Øjne og fortalte da sin Husbond om de to fremmede Damer og om Ørnen, han havde dræbt og solgt til Englænderen, og til sidst om sin natlige Tur op paa Fjældet for at hente Pengene til Røgteren.

„Det er nok, min Dreng," sagde Bonden,

„lad os nu høre, hvem af Folkene, der har mistet Penge."

Og de blev kaldte ind, men ikke en havde savnet en Skilling. Mikael paastod rigtignok, at to Mark var forsvundne af hans Trøjelomme; men alle var enige om, at han havde drukket dem op om Søndagen i Kroen; og saa luskede han slukøret af.

„Saa er Jakobs Ærlighed hævet over al Tvivl, som jeg nok tænkte," sagde den skikkelige Svejtserbonde til dem alle. — „Du fik Skam til Tak for din gode Vilje, min Dreng," føjede han til; „men jeg vil i det mindste vise, at jeg skjønner paa et godt Hjærtelag."

Og han holdt Ord, Svejtserbondens Gaard blev Jakobs andet Hjem.

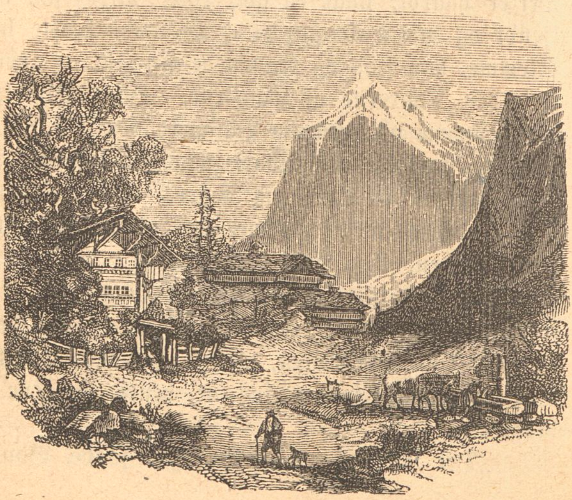

Sommerfuglen og Rosen.

En Sommerfugl, ung, letsindig og glad
kom frem i den lyse Skærsommer,
den boltred sig kjækt i Sollysets Bad
og kyssed de søde smaa Blommer.

Den gjorde Visit hos Rosen en Gang,
og slet ingen Fare den aner;
da kommer en Dreng med et Net paa en Stang,
som røbed hans truende Planer.

Men Rosen den lukked sit Bæger omkring
sin Gjæst, som den ej vilde svigte,
og Drengen, som lige var ved et Spring,
han tabte sit Bytte af Sigte.

Nu Faren var svunden, og Frihed blev budt
igjen til den pragtfulde lille, —
ak, da var den død! Dens Vinger var brudt,
mens Rosen den skjærme vilde.

Og Rosen, den røde, blev hvid som Sne
og græmmede sig saa saare;
den bøjed sig dybt mod Jorden af Ve
og fælded en Afskedstaare.

Og Solen kyssed det grønne Løv,
da visnede Rosen ved Flammen;
og Sommerfuglens og Rosens Støv
blev blandet i Jorden sammen.

Hos Bedstemoder.

Den kjære, gamle Bedstemoder havde sit Værelse paa Solsiden af Huset; Vinrankerne tittede ind ad Ruderne, og her fra saa man vidt ud over Fjorden og Skovene. Her holdt hun mest af at dvæle med sine Minder, og her besøgte Børnene hende, saa hun havde det aldrig ensomt.

Det var netop hendes Fødselsdag. Sin Chokolade havde hun faaet over, og Børnene havde bragt hende to dejlige Buketter til hendes Vaser paa Kommoden og en Kurvfuld af modne Kirsebær.

„Tak, tusend Tak, Børn!" sagde hun, „det var rigtig kjønt af jer at huske paa mig; men mine Tænder duer ikke til Kirsebær, spis I dem selv, Børn, saa vil jeg glæde mig ved at se paa jer!"

Og de to mindste satte sig strax ned paa Gulvet og spiste, til deres Tænder var langt

surere end Kirsebærrene. De to større Piger fik Lov til at gjennemgaa hendes Kommodeskuffe for at finde Dukketøj, og hver Gang de fandt en lille broget Klud, hed det: „Bedstemoder maa jeg ha' den?" og saa smilte den gamle og nikkede. Men imedens alt dette gik for sig, talte hun med den store Dreng om hans Skolegang og om, hvad han lærte, og han fortalte hende hele lange Stykker af Fædrelandshistorien og alt, hvad han kunde huske af de andre Bøger.

„Du er jo en flink Dreng!" sagde hun og tog ham under Hagen, „bliv saaledes ved, saa vil vi to altid være gode Venner!"

Da Børnene omsider hen ad Aften var kjede af deres Lege, som hun taalmodig saa paa og glædede sig over, trængte de sig alle omkring hende, og saa fortalte hun dem en af sine mange Historier. Den skal I ogsaa faa at høre — her er den!

Kejseren kom en Gang hjem fra Jagten — fortalte hun — og da han var stegen af Hesten og havde sat sig paa sin Trone i Hallen, saa han paa sin Haand, og da savnede han den prægtige Guldring, hans Fader havde givet ham, og som indfattede en saa kostbar Ædelsten, at man for den alene kunde kjøbe et helt Kongerige, hvis nogen vilde sælge et til den Pris.

Kejseren blev fortvivlet og i sin Fortvivlelse urimelig; han styrtede ud af Hallen, opsøgte sin Kammerherre og sagde til ham: „Jeg har tabt min Ring, skaf mig den tilbage!"

Kammerherren bukkede, som kun en Kammerherre kan bukke; derpaa fik han fat paa Kammertjeneren, til ham sagde han: „Kejseren har mistet sin Ring! Du maa søge efter den og se at finde den."

Kammertjeneren blev lidt muggen; hvor skulde han søge efter den? Han kunde lige saa godt lade være, for han kunde jo umuligt finde den. Noget vilde han dog gjøre, og saa gik han ned til Karlen og sagde: „Kejseren har tabt sin Ring, du maa strax se at finde den!“

Karlen havde andet at bestille, og saa sagde han til Drengen, hvad der var sagt til ham selv, og Drengen sagde det til Hunden, og Hunden for omkring i Gaarden og lugtede og snusede til Jorden, da kom han paa Spor efter Katten.

„Vov, vov, Kis!“ raabte han, „du skal skaffe Kejserens Ring, den er bleven borte!“

Og Katten listede sig hen under et Grantræ, der var fuldt af Spurve, og til dem sagde den: „Hør Børn smaa! flyv ud og søg efter Kejserens Ring og bring mig den i en Fart, eller jeg bider Hovedet af jer alle sammen!“

Det var en frygtelig Trusel. De stakkels Spurve samlede deres Venner og Bekjendte, og saa fløj hele Flokken ud over Marken og spredtes til alle Sider; nogle fløj ind i Skoven, og hvert Blad, der laa paa Jorden, blev vendt for at se, om ikke Kejserens Ring laa under det; der var ikke en Krog, ikke en Plet, som ikke blev eftersøgt, og dog var Dagen endnu langt fra til Ende, da de havde fundet den.

Og Spurvene bragte Ringen til Katten, og Katten bragte den til Hunden, og saaledes gik den videre fra Haand til Haand, indtil den kom til Kammerherren. Han lagde den paa en Sølvbakke og bar den ind til Kejseren. Og Kejseren blev saa glad over at faa sin Ring igjen, at han paa

Stedet udnævnte Kammerherren til Ridder af Pukkeloxen; det var den største Æresbevisning, han nogen Sinde havde vist en Undersaat.

Saaledes gik det til, at Kejseren atter fik sin Ring, og saaledes belønnede han den, der bragte ham den. —

„Men Spurvene?“ sagde Børnene, „det var dem, der fandt Ringen, blev de ikke belønnede?“

„Ak nej,“ sagde Bedstemoderen, „hvorledes skulde en Kejser belønne nogle usle Spurve? de maatte være glade ved Bevidstheden om at have gjort deres Pligt.“

Og Bedstemoderen smilte, som mente hun slet ikke, hvad hun sagde, og saa sluttede hun med de Ord, som vi ogsaa kan slutte med: „I ved nok, Børn, den højre Haand har Arbejdet, men den venstre faar Ringene!“

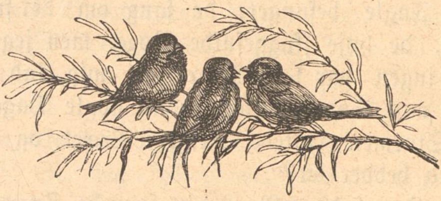

Benvedtræet.

„Se saa!“ sagde Efteraarsstormen til Træerne, „nu er Sommeren forbi, nu kan I pakke ind!“

„Allerede!“ udbrød de alle paa en Gang, „vi er jo lige sprungne ud!“

„Snik, snak! gjør mig ikke gal i Hovedet!“ raabte Stormen, „eller jeg knækker den første, der knyer. Har I ikke staaet i fuld Pragt hele Sommeren? og er I ikke blevne beundrede af Mennesker og besungne af Fuglene? hvad kan I vente mere? Jeg handler efter Ordre; Vinteren har udsendt mig for at plukke Bladene af; det er min Forretning.“

Saa begyndte den da at plukke. Birken blegnede, og Bøgen blev ganske kobberbrun, da de mærkede, det var Alvor; Egen strakte sine senestærke Arme og knyttede Hænderne for at holde bedre fast paa sit Klædebon, men det røg i Luften ligesom alle de andres.

Da kom Stormen sent om Aftenen til Benvedtræet, som stod i Krattet i Udkanten af Skoven; det var et ganske lille Træ, som syntes altfor svagt til at gjøre Modstand.

„Aa, lad mig staa endnu lidt!“ bad det bønligt; „mig har slet ingen Mennesker beundret, ingen Fugle besunget; de sang om de fine, lyse Birke, de høje skyggefulde Bøge, men jeg var saa lille, ingen har lagt Mærke til mig, lad mig beholde min Sommerdragt endnu nogle Dage!“

Stormen ruskede arrigt i Træet og spurgte: „Hvad hedder du?“

„Jeg hedder Benved!“ svarede Træet, „fordi mit Ved er haardt og hvidt som Ben.“

„Benved!“ gjentog Stormen, „jeg kjender intet Træ af det Navn. Er du maaske i Familie med Vedbenden? den har en Gang for alle faaet Lov til at beholde Løvet Vinteren over.“

„Nej,“ sagde Benvedtræet, „det er jeg ikke, jeg er af Tefamilien, den eneste Repræsentant for den her i Landet. Og i Kina, hvor min Slægt voxer, mister ingen Træer Bladene om Vinteren.“

„Det kan gjærne være!“ snærrede Stormen, „men her er ikke Kina; du maa Skik følge eller Land fly, jeg har ingen Ordre til at skaane dig!“

Stormen var kort for Hovedet som alle Forretningsmænd og vilde netop til at tage fat igjen, da standsede den pludselig, som faldt den i Tanker, og derpaa sagde den: „Ja, nu skal jeg tænke over det i Nat, jeg vil lægge mig lidt; men jeg lover dig ikke noget!“

Da lagde Stormen sig, og der blev ganske stille i Skoven; men Benvedtræet stod hele Natten og

skjalv som en Esp, thi det vidste ikke, hvilket Øjeblik Stormen kunde rejse sig og begynde igjen. Om Morgenen, da Solen stod op, var Træet ganske dugvaadt, det var af Taarerne, det havde fældet om Natten.

Solen havde slaaet sit mørke Skyslør til Side og saa med sit smilende Ansigt ned i Krattet; den kyssede Benvedtræet, tørrede dets Taarer og sagde: „Stakkels Benved! Jeg vilde saa gjærne gjøre noget for dig, dog kan jeg ikke forbyde Stormen at tage dine Blade; men dine Frugter har han ikke Befaling til at plukke, dem maa du beholde! Se, jeg kysser dem, saa de bliver som smaa, højrøde Roser, med dem skal du være smukkere end i din Foraarsdragt!"

Da vaagnede Stormen; den drog først et langt Suk, saa begyndte den rigtig at røre sig, og i et eneste Rusk rev den hvert Blad af Benvedtræet. Men hvor var Træet dejligt nu! Paa de fine Grene og Kviste hang firkantede, højrøde Bær saa tæt, saa tæt; de lignede Bloddraaber, saa røde var de.

Og da Vinteren kom og de hvide Bier sværmede ud af deres Kuber, Skyerne, og satte sig paa Træerne, stod Benvedtræet endnu med sine røde Frugter.

„Det er det dejligste Træ i Skoven!" sagde Folk, som kom der ud og saa det.

„Ja vist, ja vist!" pippede Musvitten, den lille vevre Fugl, som vi se om Vinteren.

Da strakte Træet taknemmelig sine Grene op mod Himlen og udbrød: „Tak tak, du kjære Sol! Hvor gjærne vil jeg ikke være ringe og ubetydelig i Vaar og Sommer for nu at straale med al den Skjønhed, som du har givet mig!"

Anna og Duen.

„Velkommen atter, min fagre Due;
jeg saa dig stige mod Himlens Bue
og svæve hen over Mark og By, —
fortæl mig om, hvad du saa fra Sky!"
„Saa hør da, Anna! Jeg flagred om,
og langt her fra til et Hus jeg kom.
En lille Pige ved Gavlen stod
og spredte Ærter trindt om sin Fod,
mens travle Duer paa Jorden tripped,
og alle glade de Føden nipped.
Hun fyldte Kummen og lod dem drikke, —
saa sød en Pige jeg kjender ikke!"
Med Rødmen Anna sig skrev bag Øre:
„Det vil jeg ogsaa hver Morgen gjøre!"

Nr. 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat,** Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren,** Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.

— 21. **Jens Gjedsøes Skat,** af C. A. Thyregod. — **Kulkjælderen** med 16 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 22. **Skjælmen paa Mols,** Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. — **En katolsk Kirkefest,** af Zakarias Nielsen. — **Stenmanden,** et Sagn med 12 Billeder. 10 Øre.

— 23. **Stendyssen,** Fortælling af M. M. med 6 Billeder. 10 Øre.

— 24. **Lige for Lige,** en Historie af Bertel Elmgaard. — **Nord og Syd,** af Plenge. — M. m. Med 12 Billeder. 10 Øre.

— 25. **Vennerne i Store-Mers,** Fortælling af C. Middelboe. — Det almindelige **Pindsvin** med 5 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 26. **Mette Vognsen,** en Livshistorie af Emanuel Henningsen. — **Den whitehead'ske Torpedo** eller Fisketorpedoen, af W. M. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 27. **Ungdommelig Kjærlighed,** Fortælling af Mads Hansen. — **Løjerlige Fisk,** ved E. Toepfer, med 10 Billeder. 10 Øre.

— 28. Kartoflen. — Draaben. — Hammeren og Knibtangen. — Drengen med Blomsterne. — Et Familiestykke. — Drengen der solgte Træskeer. — Egen og Hybenranken. — Irisken og Skaden, af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 29. Der er Penge i Lyset. — Drengen paa Kjæphesten. — Smaahistorier. — Trofast. — Orangutangen. — Ved Plankeværket. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Nr. 30. Et Æventyr i et Album. — Støvet og Lyset. — Eddystone. — Pigen og Andemo'er. — Skomagerdrengen. — Et Æventyr under Vandet. — Fiskeren. — Agurken og Pæren. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 31. Æventyret om Ib, som gik til Havet efter sin Hat. — Ræveus List. — Kongedatteren i Kulbjærg Klint. — Spillemanden. — Moderen og Drengen. — Stæren og Gjøgen. — Aftensang Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

— 32. Et Æventyr paa Kullen. — Tyveriet. — Helle. — Lille Frida og hendes Kat. — Arresø. — Spillemanden med Harpen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 33. Jægerens Æventyr. — Lige for Lige. — Et Billede fra Svejts. — Benvedtræet. — Anna og Duen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 10 Billeder. 15 Øre.

— 34. Under Linden. — Ole Skjære og Bakkemandens tre Gaver. — Knud og Inger. — Hunden og Spurvene. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 35. Æventyret om den lille Rasmus. — Lille Inger og Ulven. — I Kaalhaven. — Hanen og Hønen som skulde til Dyrehavsbakken. — Græshoppen som blev kejserlig Springer. — Tjørnebusken. — Under Æbletræet. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 8 Billeder. 15 Øre.

— 36. Nissens Hue. — Et Billede fra Mainz. — Det skal være ganske bestemt. — Ved Daggry. — Bølgerne. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Husflidsmanden og Kromanden. Fortælling af Knud Skytte. 35 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,

Kjøbenhavn, V.